

ชนมสัมพันธ์น้ำชา

แปลเรื่องละครพูดสมัยใหม่องค์เดียว

ไทย

ศรีอยุธยา

PL
4209.2
42435

ชนมสัมพันธ์น้ำยา

เป็นเรื่องตลกพูดสมัยใหม่องค์เดียว

โดย

ศรีอยุธยา

(หมายเหตุ — ตลกพูดเรื่องนี้แต่งขึ้น โดยความมุ่งหมายให้ผู้นำกระดาน “กลีตลमित” มากกว่าอย่างอื่น, เพราะฉะนั้นผู้แต่งไม่รับประกันว่าจะออกโรงสนุกได้; แต่ถ้าผู้ใดไปรูดนาจะเล่นผู้แต่งก็ไม่จับใจวาง, เช่นแต่ขอยกกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดเชื่อว่าไม่สนุกละก็ผู้แต่งไม่ขอรับผิดชอบเป็นอันขาด.)

ตัวละคร

หลวงภิรมย์ฤกษ์ (อายุ ๒๕, ผิวคล้ำ, ตาทอง, น่องทุ้ม.)

หลวงวิจิตรอัศว (อายุรุ่นราวคราวกัน, ผิวคล้ำ, ร่างเล็ก, ชาวบ้านนอก.)

นายจันมณี หุ้มแพร (อายุ ๒๑, รูปร่าง, ผิวขาว, ท่าทางเก๋.)

อ้ายแอ็ค (คนใช้ของหลวงภิรมย์ฤกษ์)

นางภิรมย์ฤกษ์ (อายุ ๒๒ ปี, ผิวขาว, รูปร่าง.)

นางวิจิตรอัศว (อายุ ๒๓ ปี, เก๋, หู, ฯลฯ)

ฉาก: เผลียงโถงในบ้านหลวงภิรมย์ฤๅติ. มีทางเดินเช่นเผลียงไปเข้าโรง

ทางชวค้ำนหลัง; ฉากค้ำนชวามีฝ้าเรือน, มีประตูช่อง ๑; ค้ำนซ้ายมีฝ้าและประตู

อีกช่อง ๑. มีเครื่องแต่งเรือนตามสมควร, คือโต๊ะเก้าอี้อย่างธรรมดา, มีน้ำชา

วางบนโต๊ะ, และหีบขทรีหีบ ๑ แต่ไม่มีขทรี.

(เมื่อเปิดม่าน, หลวงภิรมย์ฤๅติ, หลวงวิจิตรถศักร, นางวิจิตรถศักร, และ

นายจันมีชื่อ นั่งอยู่ตามสบาย.)

ภิรมย์—คุณจัน, เมื่อไรคุณจะทำคู่เสียบ้างล่ะ ?

จัน—ผมยังไม่ต้องการมีครอบครัว !

นางวิจิต—คุณจันนี่เธอช่างดูถูกผู้หญิงจริง ๆ นะคะ.
อะไรมีเมียก็เลยเห็นเป็นไทยไปได้.

จัน—ต้องขอให้เข้าใจว่าฉันพูดสำหรับทั่ว ๆ ไปเท่านั้น.

ถ้าใครมีเมียก็ดูถูกใจก็คงไม่รู้ สักเป็นลูกสาวไทย; ตรงกันข้ามจะ

เป็นที่เอ็นใจ, เยือกะมล, ซนมัน, และอะไร ๆ อย่างอื่น.

นางวิจิต—ก็เช่นนั้นทำไมคุณไม่คิดอ่านหาสักคนล่ะคะ ?

จัน—เพราะในโลกนี้หรือจะมีหญิงอีกคนหนึ่งซึ่งต้องตาต้องใจของฉันเหมือน

เช่น —

นางวิจิต—เช่นใครคะ ?

จัน—(หัวเราะ) หล่อนควรจะทลายใจเอง, ไม่ต้องให้ฉันบอก.

นางวิจิต—(ชอบใจ, แต่แสวงทำโกรธ.) อู๊ย ! คุณเอาสิ ! พุคะอะไรเช่นนั้น
ช่างไม่มีอย่างชายบ้างเลย; แล้วก็ไม่เกรงใจคุณหลวงบ้างหรือคะ ?

จัน—คุณหลวงอะไร ?

นางวิจิต—ก็คุณหลวงนั่นละสิคะ. (ชี้ตัวของตน)

จัน—หลวงนั่นนะฤ ? ฉันจะต้องไปเกรงใจเขาทำไม ?

นางวิจิต—ก็เขาเป็นผัวของฉัน, คุณลืมเสียแล้วฤ ?

จัน—ฉันสารภาพว่าฉันเกือบลืมเสียจริง ๆ.

นางวิจิต—จะตายจริง ! เพราะเหตุไรคะ ?

จัน— เพราะพี่แกมันมีคเสียทุกอย่าง. สิวก็มี, ขีต
เสียงก็มี, และ— และหนังก้อยของแกก็มี. (คนอื่นหัวเราะ)

วิจิต— ผมเซ็นชื่อของผมเองเป็นแล้วนะ, ยังจะมา
ล้ออะไรอีกก็ไม่รู้ละ. (หลวงวิจิตคนแก่พูดเสียงออกจะแก่วง ๆ)

อยู่หน่อย)

จัน— (ทำเสียงล้อหลวงวิจิต) ควังคัก, เสียงสะเกะฟายร้อง.

วิจิต— เคี้ยวเขาหีบยาเขวยงเคี้ยวเอง !

ภิรมย์— ฮะ ! อย่าเล่นนะ. หีบของผมก็ ๆ อย่าเขาไปขำงเสียนะ, เคี้ยว
ไปโดนหัวคุณจันเข้าหีบผมจะยู่เสียบดอก !

จัน— พี้ไ้ ! นี่เห็นหัวผมเป็นเหล็กเป็นหลายอะไรๆ ?

ภิรมย์— เปล่า ! เป็นแต่เห็นว่าคุณเป็นคนหัวแข็งเท่านั้น.

จัน— หัวแข็งอย่างไร ?

ภิรมย์— ก็อายุอานามควรจะมีคู้ไ้แล้วก็ยังไม่มี.

จัน— ก็ผมยังแ่ไม่เห็นนั่นนะ ว่าการมีเมียในเวลานี้
จะเพิ่มความสุขสำราญอะไรของผมซึนได้อีก.

ภิรมย์— พี้ไ้ ! ทำไมพูดเช่นนี้. คุณแต่คุณหลวง

วิจิตสิ.

จัน—เห็นแล้วละขอรับ. ระบุอะไรแต่ละคำต้องขำเลียงขออนุญาตเสียก่อน,
จึงจะกล้าขำบ้าง !

นางวิจิต—คุณาสี ! ขำงไรใส่ความจริง ๆ.

จัน—อีกอย่างหนึ่งผมขำก็ขำเป็นสุขขาร.

ภริมย์—เฮ้ ! อย่างไรกัน ?

จัน—สุขขารนี่อินทรีขิตให้นั่งท้ายรถไปไม่ไหวหรือขอรับ ? ก็นั่นแหละ,
ถ้าใครต้องนั่งท้ายรถก็เป็นสุขขารนี่สิ.

นางวิจิต—ถัดกันมันนึกเดี๋ยวจะไปนั่งเขี่ยกันสามคนอย่างไรได้ ? แล้วก็จะ
ไล่ให้เจ้าของรถเขาไปนั่งท้ายได้ฤ ?

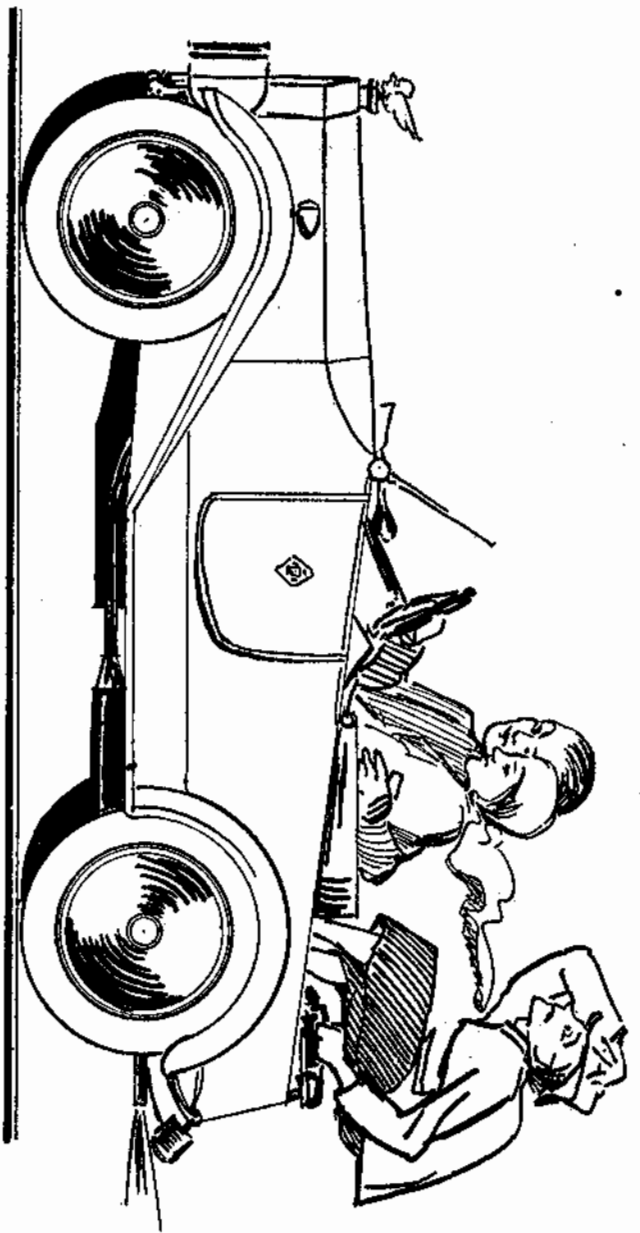
จัน—(คำนี้) ฉันทขอรับคำชี้แจงของหล่อนโดยความเคารพ ! และฉันท
ขอขอกโดยความเคารพด้วยว่า เพราะเหตุที่ฉันทยังไม่ปรารถนาเป็นสุขขาร ฉันทจึงยัง
ไม่มีเมีย.

วิจิต—คุณทำไมต้องเขี่ยผมด้วย ?

จัน—ผมเขี่ยเขี่ยอะไรคุณเมื่อไร. ก็คุณหลงขอยเป็นสุขขารก็เป็นไปสิ,
ผมไม่ชอบนี่.

นางวิจิต—เพราะคุณพูดขวางหูเช่นนี้จึงยังหาเมียไม่ได้ !

จัน—บางทีจะเป็นได้เช่นนั้น, ฉันทยอมแพ้แล้ว. (หันไปพูดกับคุณหลวงภริมย์)
ไม่ได้ก็ออกคุณหลวง. ถ้าผมขึ้นอวคักไปประเดี๋ยวจะเลยไม่ได้ก็ดูควรปรับโทษออกไป,
ซึ่งจะทำให้ผมเสียใจมาก, เพราะจะไม่ได้ดูการเดินรำอย่างพิสดารของแม่รูปวิไล !

สุชาจวาร

นางวิชุด— กรรทศันมมิตเตวจะไปนงเบยตกัณตามคณอข่างไรตุ้ ?
แล้วกจะไปใให้เจ้าของรถเกาไปนงทายไคตุ้ ?

นางวิจิต—พอคุณเงินเริ่มพูดอวกก็เขินและกิดนหมั่นไส้ พิลึก.

(ลูกชน)

กิดนจะไปคุยกับแม่สร้อยดีกว่า. (ตั้งท่าจะไป)

ภิรมย์—ประเคี้ยวก่อนแม่สลวย. ไม่อยู่เล่นไฟกันฤ?

นางวิจิต—กิดนขอตัวเสียสักคราวเดี๋ยวจะ. กิดนไม่อยากจะไปเฝ้าให้คุณเงิน
ลงบนเล่น. (เดินตบตบของเข้าโรงไปทางประตูซ้าย)

เงิน—(หัวเราะ) วันนี้นผมออกจะเข้าเวรใหญ่!

ภิรมย์—ถ้าไม่คุณก็คงผมแหละต้องโดน, เพราะวันนี้เขาพนไม่ตีมาก่อนแล้ว.

เงิน—เฮ! เรืองอะไรกัน? ผมรู้ยังได้ไหม?

ภิรมย์—เห็นจะไม่จัดของกระมัง? (พกกับหลวงวิจิต) อย่างไรคุณหลวง.

วิจิต—ก็ตามใจสิขอรับ.

ภิรมย์—คุณทราบดีแล้วไม่ใช่หรือว่าคุณหลวงวิจิตถูกนายเตือนให้ว่ากล่าว
ภรรยาในเรื่อง—เฮ้อ—เรื่องอาชีพของหล่อน.

เงิน—ก็ทราบแล้ว ๆ ขอขอรับ.

ภิรมย์—คุณก็คงทายถูกละสิว่าผลจะเป็นอย่างไร.

เงิน—หล่อนไม่ยอมเลิกละสิ?

ภิรมย์—แน่นอน! บอกว่าถ้าจะให้เลิกอาชีพเลิกกับผัวดีกว่า! จริงไหม

คุณหลวง? (วิจิตพยักหน้า) นายก็บอกกล่าวแก่คุณหลวงวิจิตว่าถ้าให้เมียเลิก
อาชีพไม่ได้ก็ควรออกไปหางานทำทอน.

จัน—ก็เป็นไรไปละ ?

ภิรมย์—เป็นไรละ ? สำหรับคนที่รู้หนังสือก็อย่างเช่นเพื่อนแวนทำงานทำได้
ง่าย ๆ เมื่อไรละ. ข้างตัวเจ้าหล่อนหรือก็ไต่คืบไต่ไต่ด้วยว่าหาเงินได้เดือนละมาก ๆ
ในทางลคร, มีทั้งเงินเก็บขึ้นประจำ, เงินค่าจ้างออกโรงเป็นพิเศษ, และอะไรต่อมิอะไร,
ไม่ต้องอาศัยตัวเลย. เคยวนถ้าผิวทองออกจากราชการก็จะเกิดของเลี้ยงผัวนอก
คนหนึ่ง, มันก็อดจะอาการหนักอยู่สักหน่อย.

จัน—ก็เป็นอยู่ขอรับ. — เออ, การให้เมียเลี้ยงผัวมันจะมีรสชาติอย่างไรหนอ,
ผมยังนึกไม่ออกเลย. (พูดกับวิจิต) อย่างไรคุณหลวง ?

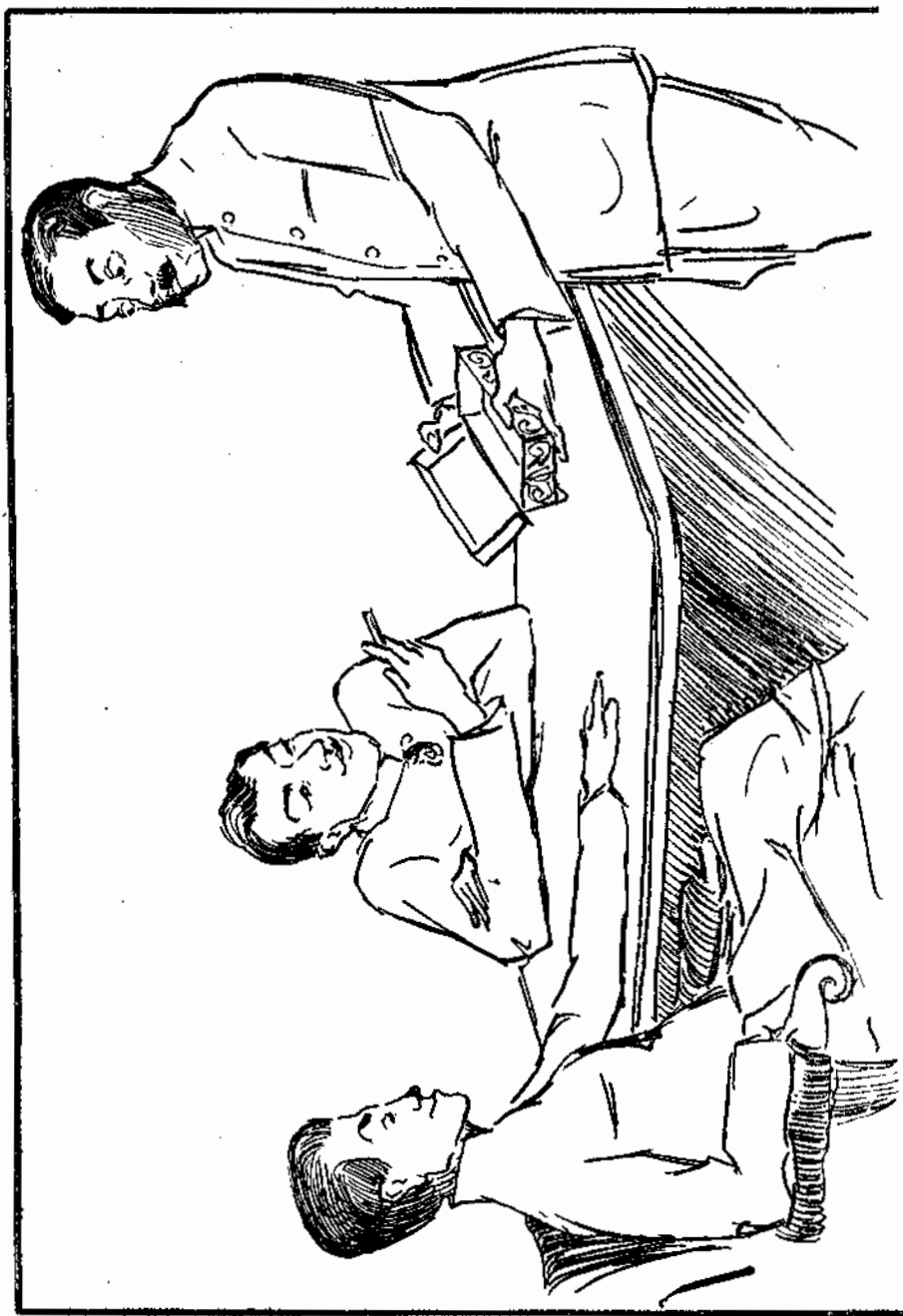
วิจิต—ก็—ก็—ผมจะว่าไงลูกสาว. ถ้ารักกันก็—ก็—

ภิรมย์— (หัวเราะ) ก็เขาเห็นสยหายอยู่แล้วเวลาจะมานั่งทุกซวันแทนเขา
ทำไม ? แต่พูดกันสำหรับตัวผมเอง, ผมเห็นว่าผัวต้องเลี้ยงเมีย จึงจะเอาเมียไว้ใน
อำนาจได้สนิท.

จัน—อย่างเช่นคุณหลวงเองนี่เป็นต้นๆ ?

ภิรมย์—ผมก็ไม่อยากจะอวดใช้ให้มากไปนักดอก, แต่อย่างไร ๆ ผมก็คง
ไม่ยอมให้เมียผมไปอวดอวยวะแก่คนมาก ๆ ทุกวันเสาร์ไปแน่นอนล่ะ.

จัน—ซัอนั้นผมไม่เห็นควรยกเอามากล่าวเป็นข้อได้จวบเลย. ที่เมียคุณหลวง
ไม่ไปเดินรำที่โรงลครก็เพราะเดินรำไม่เป็นนั่นประการหนึ่ง, และเพราะหล่อนไม่
ต้องการไปเดินอีกประการหนึ่ง, ไม่ใช่เพราะคุณหลวงห้ามปรามหรือบังคับ.

ภิกษุ — เมื่อเขาว่าผมชอบสูบบุหรี่เขาก็ต้องจัดหาบุหรี่ใส่หีบไว้เสมอ — เช่นนี้ !

ภิรมย์—คุณหมายความว่าถ้าหล่อนอยากจะไปเดินรำละก็ถึงสมจะห้ามก็ไม่เป็น
ประโยชน์อันใด?

จัน—ผมเป็นคนโสด, เพราะฉะนั้นจะไม่เคยรู้จักผู้หญิงก็ได้. แต่ผม
เชื่ออยู่ในใจว่า ถ้าผู้หญิงเขาดังใจจะทำอะไรแล้ว, ถึงผู้ชายจะห้ามเท่าไร ๆ เขาก็คง
ทำางได้.

ภิรมย์—คุณพูดเป็นฉันไปเท่านั้น. ผู้หญิงที่มีแล้วต้องอยู่ในอำนาจของตัว
ทุกอย่าง, สั่งให้ทำอะไรต้องทำ, หรือแม้ไม่สั่งก็ตั้งเอาใจให้ถก. เช่นเมียผมเอง
เป็นฉัน, เมื่อเขารู้ว่าผมชอบสับขี้เขาก็ต้องจกหยาบหรือใส่หีบไว้เสมอ — เช่นนี้!
(เบ็ดที่ขยขหรือเห็นเปล่า, ขงักกก.)

จัน—(หัวเราะ) ขอรบ — เช่นนั้น!

ภิรมย์—(ออกเรือบ) ทำจะล้มเสียแล้ว. (ถอดหีบขหรือเดินไปที่ประตูซ้าย,
แล้วเรือบ.) แม่สร้อย! แม่สร้อย!

นางภิรมย์ — (โผล่มาที่ประตูซ้าย) อะไรคะ.

ภิรมย์—ทำไมไม่มีขหรือในหีบนี้?

นางภิรมย์—ล้มใส่ไปนี่คะ.

(หลวงภิรมย์แสดงกิริยาโกรธ. นายจันมีชื่อเห็นท่าทางไม่ตั้งใจหีบไฟที่วาง
บนโต๊ะไปชอยและพยักหน้าชวนหลวงวิจิตรให้เล่นไฟด้วยกัน. คังนี้ชายสองคนนี้ไม่
ไปทางผิวเมียที่พวกกันอยู่นั้นเลย.)

กริรมย์— หล่อนรู้แล้วว่าฉันชอบให้มันหรืออยู่ในที่นั้นเสมอ. ทำไมหล่อนไม่ดูแลให้เข่นไปตามความประสงค์ของฉัน ?
นางกริรมย์— เพราะดิฉันเป็นภรรยา, ไม่ใช่ย่าของคุณ.

(สบคันทันแล้วขยับประตูเข้าใส่หน้าผั่ว)

จัน— คุณหลงขอรบ, อย่างวุ่นวายไปเลย. บุหรี่ผมก็มีอยู่แล้ว. มาเล่นไฟกันดีกว่า.

กริรมย์— ก็เรามีสามคนเท่านั้นจะทำอย่างไรทีล่ะ ?
 (อ้ายแอ็คยกกาน้ำชาเข้ามาทางเฉลียงขวา)

กริรมย์— อ้ายแอ็ค ! วางกาเสียแล้วมาดิ้อไฟไปอีกขาหนึ่ง.
แอ็ค— ขอรบ. (วางกา, แล้วไปนั่งที่โต๊ะเล่นไฟ.)

วิซิต— จะเล่นอะไรกัน ? ปรีค ๆ ?

จัน— ก็ “ ปรีค ” นะสิ. (คนอื่นหัวเราะ) ผมขิ้นเหลี่ยมหนึ่ง.

กริรมย์— โปกแคงหนึ่ง.

วิซิต— โปกค่าสอง.

จัน— อ้าว ! ทำไมโปกค่าสองล่ะ. ขิ้นเพียงหนึ่งเท่านั้น

เดอะที.

แอ็ค— โปกแคงสาม.

กริรมย์— อ้ายเสลด ! สองก็พอวะ.

จัน—โพคำผมช่วยไม่ได้คอกนะ. ผ่าน

ภิรมย์—ผ่าน.

วิจิต—โพคำสอง.

แอ็ค—ผ่านขอรับ.

จัน—ผ่าน.

ภิรมย์—ผมก็ผ่าน. เล่นไปสิ.

จัน—อย่าให้ล้มเขานะ. (วางไฟของตนบนโต๊ะ)

วิจิต—ผมแน่ไม่ใช่ฤา ?

จัน—เอาอีกละ. ก็คุณเป็นผู้ ขันโพคำละก็จะแน่อย่างไร.

วิจิต—ผมมีโพคำอย่างสูงเพียงซิบเท่านั้นนี่นา.

จัน—ก็จอกไม้ต้องแจวนะสิ ! พิโธ ! เล่นมาเป็นนานยังไม่เป็น ! ซ่างเดอะ, เล่นไปตามมีตามเกิดก็แล้วกัน. แอ็คนำสิ.

(ตอนนี้ไปเล่นไฟ, และพูดกันในเรื่องเล่นข้างตามสมควร, จนถึงไฟหมดมือ

กันหมดค.)

จัน—ไม่ไหว. ขาดพระเรอเกียน ! ผมเปลี่ยนเป็นคู่กับเจ้าแอ็คได้ไหม ?
มิสเตอร์ “คู้” นี่เล่นคี่เกินผมไปนัก !

ภิรมย์—เปลี่ยนคู่ไม่ได้สิคุณ. ต้องให้จันรับเบอร์เสียก่อนจึงจะเปลี่ยนได้.
นี่ผมแจกละไม่ใช่ฤา ?

จัน—ขอรับ. (ส่งไฟให้ภิรมย์)

(พอแจกไฟเสร็จ, จะลงมือเล่น, นางวิจิตก็ออกมาจากทางประตูซ้าย, และ

เดินตรงไปที่ตัวนั่ง.)

นางวิจิต—ไปเถอะคุณ! คุณแข่งขงมากชยอยู่ข้างล่างแล้ว.

วิจิต—(พูดกับนายจัน) ผมขอโทษนะคุณจัน. (วางไฟ)

จัน—ก็วันนี้ไม่ใช่วันละครเล่นไม่ใช่ฤ? จะต้องไปทำไมบ้านนี้?

นางวิจิต—คิดมันแลไม่เห็นว่าเป็นกงการอะไรของคุณจันเลย ในการที่คิดมัน

จะไปไหนเวลาใด.

จัน—(ลุกขึ้นคำนับ) เปล่า! คิดนึกไป, ขอโทษ.

ภิรมย์—ชยู่เล่นไฟให้จยวับเข็วร์หน่อยไม้ไค้หรือคุณหลวง?

นางวิจิต—(พูดกับตัว) คุณระชยู่ก็ตามใจ. คิดมันไปก็ชยู่แข่งขงเท่านั้น

ก็ไค้! (เดินคุ่ม ๆ เข้าโรงไปทางเฉลียงขวา)

วิจิต—คิดไปก็ว้ยสิ! (รีบเดินตามเมียเข้าโรงไป)

จัน—อนิจจอนิจา! คุ ๆ ไปก็คล้าย ๆ หมา; พอนายไปก็เหลือที่ระชยู่ไค้, ต้องวิ่งตามไป. น่าสลดใจพิลึก! กวาทที่เห็นตัวอย่างเช่นนี้ทำให้คนโสคอย่างผม นึกหวากทวนในการมีเมีย (นั่งลง, จุกจุกทว.)

ภิรมย์—คุณระถือเอาคุณหลวงวิจิตเป็นตัวอย่างสำหรับคนมีเมียทุกคนอย่างไร ไค้? คนเราไม่ไค้เหมือนกันหมคนนะ. ยวงคนเกิดมาก็ต้องกล้วผู้หญิงตลอดชีวิต.

เริ่มด้วยกลัวแม่เมื่อยงเล็ก ๆ, แล้วมเมื่อก็กกลัวเมีย, แล้วมีลูกสาวก็กลัวลูกสาว
อีกต่อหนึ่ง.

จัน—ผมเห็นว่า การที่เกรงเขา เช่นนั้น ก็ออกจะมีมูลที่ควรอธิบาย. และเพราะ
ผมรู้สึก เช่นนั้น ผมจึงออกหัวน ๆ ว่าผมเองก็น่าจะกลัวเมีย.

ภิรมย์—ถ้าเราไว้ตัวให้ก็แล้วก็ไม่ต้องกลัวเขาเลย. ตรงกันข้าม, เขาต้อง
กลัวเรา, ต้องอยู่ในอำนาจของเรา—เราว่าใครต้องเป็นนั้น.

จัน—อย่างเช่นคุณหลวงกับแม่สร้อยนั่นสิ.

ภิรมย์—ขอรับ, อย่างเช่นผม—(รู้สึกขึ้นมาว่าอ้ายแฉะก็ยังอยู่, จึงซังก,
และพูดกับอ้ายแฉะคล้ายไป.) เฮาเถอะ, เติ้งจะไปก็ไป. (อ้ายแฉะไหวแล้วเจ้าโรง

ทางขวา)

จัน—เมื่อก่อนจะพูดว่ากระไรนะ? ผมอยากฟังต่อพิลึก.

ภิรมย์—ผมกำลังจะพูดว่า, อย่างเช่นผมเองนี่เป็นตัวอย่าง, เมียผมต้อง
อยู่ในถ้อยคำของผม, เพราะเขาคกอยู่ในที่เสียเปรียบผมวันยังค่ำ.

จัน—เฮ้อ! ทำไมล่ะ?

ภิรมย์—เพราะหล่อนได้พิลาศทำ, ยอมเสียตัวแก่ผมเสียโดยมิได้ขอให้
ผู้ใหญ่ยกย่องให้กัน, เพราะฉะนั้นถ้าต่างว่าผมจะเล่นตัวไม่ยอมรับเอาหล่อนเป็นภรรยา,
อย่างเช่นที่คนอื่นเขาได้ทำกันมาแล้ว, หล่อนก็จะตกอยู่ในความลำบากมาก, จริยัหม?

จัน—ก็หล่อนจะยื่นฟ้องคุณตามกฎหมายเขาขยบาลไม่ได้ฤ?

ภริมย์—แยกหน้าไปพอจะไต่ย้ายเขาแม่เข็นไวระ ! อีกประการหนึ่ง, ถึง
 พอแล้วก็อาจจะแพคไต่ไต่เหมือนกัน.

จัน—จริงคุณหลวง.

ภริมย์—ข้างเรามันไต่ไต่เรียบร้อย.

จัน—ขอรับ, พวกเราไต่ไต่เรียบร้อย. และขอร้องทำให้ผมนั่งละอายใจอย่าไม่
 ใจน้อย ว่าเราเป็นผู้ชายช่างมีหน้าเขาเปรียบผู้หญิงไต่ไต่คอก ! (ลุกขึ้น) พุคเรงัน
 ขนผมออกจะฟังๆ, เชอว่าคุณหลวงคงไม่อยากฟังเสียงผมอีกเช่นแน่. ผมลาก่อนละ.

ภริมย์—ไปไหนล่ะคุณ ?

จัน—ก็กลับไปในวังนะสิขอรับ. ผมคนโสดจะเที่ยวผุกผายอยู่ไต่ไต่? ผมลาที.
 (เข้าโรงทางเฉลียงขวา)

(พอนายจันมีชื่อไปพ้น, ประคองช้ายก็เข็ด, และนางภริมย์ออกมา. หน้าตา
 หล่อนยัง, แสคงกิริยาอาการโกรธเห็นด้นดี.)

ภริมย์—อ้อ, แม่สร้อย. ชุระอะไรฤ ?

นางภริมย์—ก็ฉันได้ยื่นด้อยคำที่คุณคุยกับคุณกันโดยตลอด.

ภริมย์—หล่อนไม่ควรจะมาแอมฟังเช่นนั้น.

นางภริมย์—ก็ฉันไม่ได้ตั้งใจที่จะมาแอมฟังเลย. ก็ฉันตั้งใจจะเขาหรือออกมา
 ใส่ในทียบ, แต่พะเอนพอมาถึงประตูไต่ไต่เสียงคุยกกัน, หูก็ฉันไม่หนวกก็ไต่ไต่
 อยู่เอง.

ภริมย์—ก็แล้วอย่างไวระ ?

นางภิรมย์—คุณนะเห็นตัวเก่งเสียเต็มประดา, ช่างหน้าบ้านเอาอะไรค้อ
มิอะไรไปคุยชวคเพื่อน. คุณประจาวเมื่อบของตนเองเช่นนั้นไม่เสียหายแก่ตัวของตนเอง
บ้างฤ ?

ภิรมย์—ก็คุณจันไม่ใช่คนอื่นไกลเลย, เช่นเพื่อนสนิท, และนับว่าเป็นญาติ
กันด้วย.

นางภิรมย์—แต่คุณพูดคลากเคลือนความจริงนะ.

ภิรมย์—คืออย่างไร ?

นางภิรมย์—คุณขอว่าคิดนัต้องมาเป็นเมียคุณเพราะคิดนัพลาททำแล้วต้องตก
กระโถพลอยโจนฉนั้นไม่ใช่ฤ ?

ภิรมย์—ก็ไม่จริงฤ ?

นางภิรมย์—ไม่จริง ! คิดนัต้องมาเป็นเมียคุณเพราะพ่อคุณชอบคิดนัและ
พ่อคิดนัยกให้กันตามประเพณีต่างหาก.

ภิรมย์— (ยิ้ม) เมื่อเราได้กันเองแล้วก่อน !

นางภิรมย์—ขอให้คุณต้องกระจกรประชุมขันธ์ของตัวเสียหน่อยเถอะ, แล้ว
เหลียวมากก็คิดนับ้าง, คงจะต้องยอมเป็นแน่ละว่าถ้าคิดนัปรารถนาแล้วก็อาจจะหาตัว
ได้ที ๆ สรวย ๆ กว่าคุณ.

ภิรมย์—ก็ทำไมไม่ทาเสียล่ะ ?

นางภิรมย์—คุณอย่าทำชวคก็ไปนันะ ! คุณแน่ใจหรือว่าคิดนัไม่เคยรัก
ผู้ชายก่อนที่มาแต่งงานกับคุณ ?

ภริมย์—แม่สร้อย ! นี่พูดอะไรเช่นนั้น ?

นางภริมย์—ถ้าคุณเองได้เข้าถึงตัวภินได้แต่ก่อนแต่งงานละก็จะมีอะไรก็กกกัน

ในการที่ผู้ชายจะเข้าได้ย้าง ?

ภริมย์—(ทล่งลูกขึ้น) พามาสิแม่สร้อย ! นี่พูดอย่างไร ?

นางภริมย์—ก็พูดตรง ๆ แลละ, จะว่าอย่างไรละ ?

ภริมย์—ฉันขอดถามเป็นคำขาคว่าหล่อนหมายความว่าอย่างไร ?

นางภริมย์—นึกเอาเองสิ !

ภริมย์—(โกรธ, พูดเสียงกึ่ง.) แม่สร้อย ! นี่หล่อนหมายความว่าเมื่อก่อน

ที่แต่งงานกันนะ หล่อนเคยคบชู้ฉันนี่ฤ ?

นางภริมย์—(พูดเฉย ๆ) ไม่ต้องตะโกนก็ได้. หูฉันไม่หนวก.

ภริมย์—หล่อนไม่เคยคบชู้ฤ ?

นางภริมย์—(คงพูดเฉย ๆ) เคย.

ภริมย์—ถึง—เฮอ—ถึงทีเทียวฤ ?

นางภริมย์—มีลูกด้วยกันคนหนึ่ง.

(ทดลองภริมย์พูดไม่ออก, ขึ้นตลิ่งอยู่ครู่ใหญ่ ๆ แล้วจึงพูดได้.)

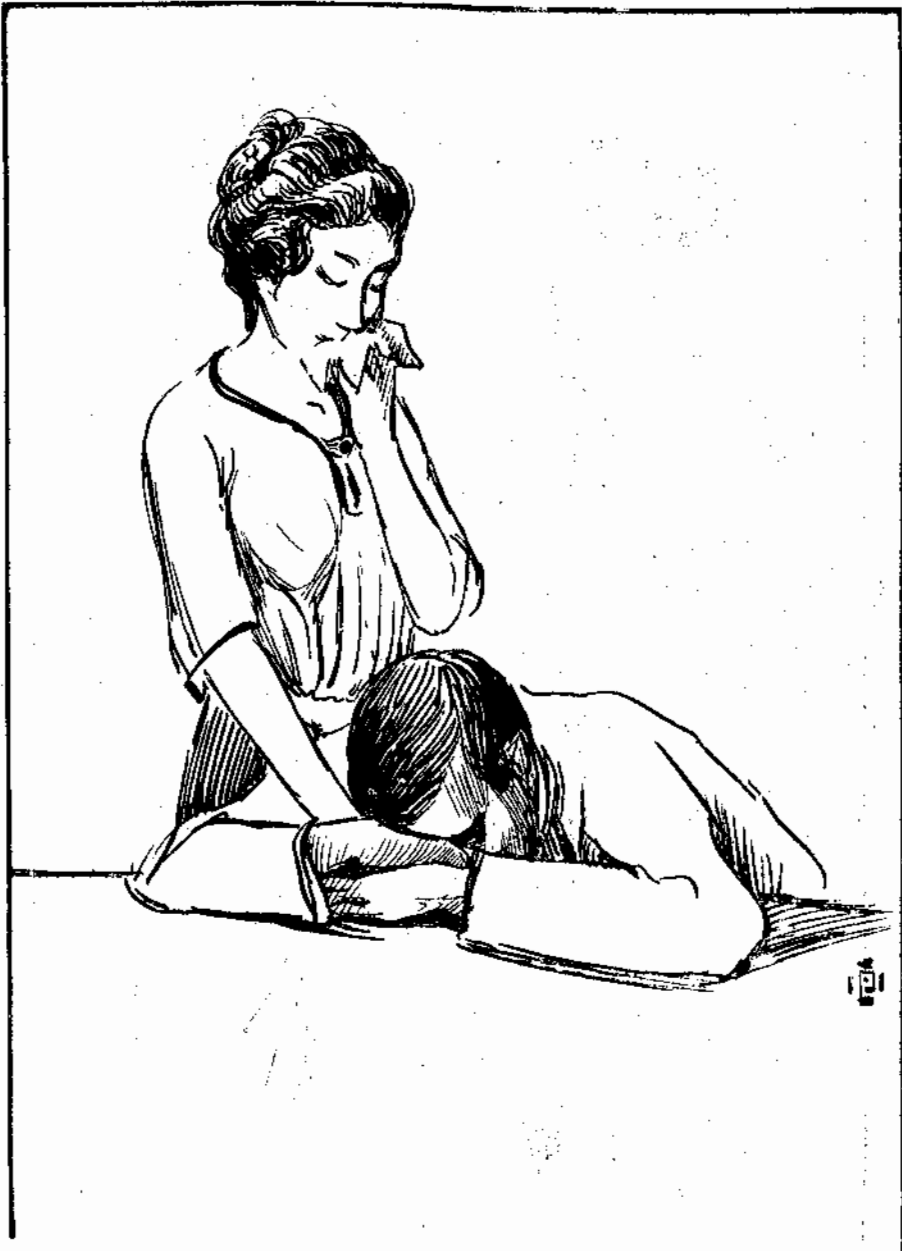
ภริมย์—ฉันไม่นึกเลยว่าหล่อนจะเป็นคนเช่นนั้น.

นางภริมย์—ก็เดี๋ยวนี้คุณรู้ละ, จะทำอย่างไรต่อไปละ ?

ภริมย์—หล่อนยังรักเขาอยู่ฤ ?

นางภิรมย์ — ถ้าคุณเองได้เข้าถึงตัวดิฉันได้แต่ก่อนแต่งงานละก็จะมี
อะไรกีดกันในการที่ผู้ชายอื่นจะเข้าถึงได้บ้าง?

ภิรมย์— ฉันยอมสัจญ์ตามใจหล่อน. ฉันวิบัติทุกอย่าง! มาบ่ทันฉันรู้สึกแล้ว
ว่าฉันมีความรักหล่อนปานใด, เพราะฉันนี้จะยอมตามใจหล่อนทุกอย่าง.

นางภิรมย์—ผู้หญิงโดยมากต้องรักผู้ชายที่เป็นพ่อของลูกคนแรกที่ตัวมี.

ภิรมย์—เขาชื่อไร ?

นางภิรมย์—คิดฉันไม่จำเป็นต้องบอก.

ภิรมย์—(เขาไว้ไม่อยู่, พดเสียงคัง.) หล่อนต้องบอก !

นางภิรมย์—ถ้าคุณระตะเบ็งเสียงใส่คิดฉันเช่นนั้น คิดฉันต้องขอลา.

ภิรมย์—(จับข้อมือหล่อนไว้) ไม่ได้ ! ฉันไม่ให้ไป !

นางภิรมย์—แต่คุณระบั้งคยให้คิดฉันขอกไม่ได้.

(หลวงภิรมย์ร้องคูเมืออย่างเบ็ง, หล่อนก็ไม่หลบตา; ลงท้ายเลขปล่อย

ข้อมือและก้มหน้า.)

ภิรมย์—(เสียงอ่อน) แม่สร้อย ! ไหน ๆ เราได้มาอยู่เป็นคู่ทุกซั้วทุกกันแล้ว, ลูกเต่าก็มีควยกันแล้ว, จะมาแตกร้างกันก็ชายเขาเปล่า ๆ. เมื่อหล่อนไม่รักฉัน ฉันก็ไม่สิ้นใจหล่อน, เป็นแต่ขอให้คงอยู่เป็นแม่เรือนของฉันต่อไปเท่านั้น.

นางภิรมย์—คิดฉันก็ไม่ได้ขอยากให้เกิดเหตุอับอายอะไรเขาเลย. แต่คิดฉันจะยอมให้คิดฉันว่าคิดฉันเป็นทาส เพราะได้ปลากทำเสียที่แก่คุณเช่นนั้นไม่ได้อีกต่อไป. คุณต้องสัญญาว่าจะไม่อวดแก่เพื่อนฝูงเช่นที่อวดเมื่อกันอีกเลย.

ภิรมย์—ฉันยอมสัญญาตามใจหล่อน. ฉันรับผิดชอบทุกอย่าง ! มาบัดนี้ฉันมารู้สึกแล้วว่าฉันมีความรักหล่อนปานใด, เพราะฉันจะยอมตามใจหล่อนทุกอย่าง.

นางภิรมย์—ถ้าเช่นนั้นก็คงจะอยู่ด้วยกันไปได้. คุณต้องเข้าใจดีกว่าการที่จะอยู่ด้วยกันได้, และขอมทนระกำลำบากก็เพราะรักกัน. ความรักเป็นเครื่องของจำแนกยิ่งกว่าใช้ทรวนไต ๆ ทั้งสิ้น. ถ้าสนรักแล้วถึงจะลำบากซึ่งห้องไว้ผู้หญิงก็คงหนีไปมีผู้อื่นได้.

ภิรมย์—ฉันเข้าใจแล้ว, และขอใจที่หล่อนช่วยทำให้ตาสว่าง. ต่อขึ้นไปฉันจะไม่คิดผูกหล่อนไว้ด้วยสิ่งอื่นนอกจากความรัก.

นางภิรมย์—ก็ฉันยินดีมาก. และเมื่อคุณรู้สำนักตัวเช่นนั้นแล้วก็ฉันจะบอกให้ว่าผู้ที่คิดฉันได้คอยเมื่อก่อนแต่งงาน, จนมีลูกด้วยกันคนหนึ่งนั่นคือใคร.

ภิรมย์—(โบกมือ) อย่างออกเลย ! ฉันไม่อยากจะรู้ !

นางภิรมย์—แต่ก็ฉันไม่อยากบอก. เขาชื่อหลวงภิรมย์ฤกษ์ !

บืดมาน

013636

10 FEB 1977